

Graham mötte med bil i Swansea. I Pontyberem stannade vi till vid en pub. Några sorgklädda män satt där inne.

- Bloom begravdes i dag, sa Graham. Han var en vän till oss alla.

Vi drack våra öl under tystnad och fortsatte sedan till Capel Seion, där Sylvia serverade middag. Efter maten gick vi ut. Vi passerade kapellet och följde en stig ut ur byn.

- Han levde i Gwendraeth, sa Graham och pekade mot en samling hus på andra sidan dalen. Förr fanns ett öppet schakt på vägen mot Drefach. Bloom arbetade där i över tio år, men när fadern dog slutade han och tog över affärerna i Cross Hands och Llanelli. Han var sin fars son.

En tornfalk strök över ängen, stod ryttlande för några ögonblick och försvann. Vi gick stigen till vi nådde ett nytt krön och åter kunde se dalen breda ut sig. Där nere rann River Fawr och vi fortsatte, passerade en gammal skola och nedanför den en rugbyplan.

- Fadern var en av Carmarthenshires och Wales främsta spelare. Själv var Bloom liten och klen och lyckades aldrig lika bra.

Vi korsade Fawr och vandrade upp mot Gwendraeth. Halvvägs svängde stigen och ledde oss genom ängar med mängder av får. Landskapet var öppet och endast större buskage skymde tillfälligt utsikten. Från leden kunde vi tydligt se Gwendraeth. Bebyggelsen var centrerad kring en väg, vilken tycktes vara byns livsnerv och som förband den med samhällen längre ner mot kusten.

Sedan vi rastat, vandrade vi tillbaka ner till botten av sänkan, korsade åter floden och slog in på en stig som var smal och brant.

- Under ett besök i Swansea fick han en gång besked om att hans fru bedragit honom. Han var ännu ung och nygift. För att lugna sig gick han in i baren på The Welsh Rugby Union och tog en pint. På sin tid hade hans far suttit där innan han seglat ut bland stans alla pubar. Bloom drack tre öl och sedan ytterligare två och måste redan då ha anat att faderns ryktbara kapacitet översteg hans egen. Ändå slet han till sig gubbens tröja, där den hängde i en utställningsmonter, och iförd den inledde han sedan den runda fadern alltid tagit. På det första barerna nonchalerade

man honom, men när han började gyckla med sin roll, uppmärksammades han. På The Swan mullrade, domderade och skroderade han som fadern en gång gjort och möttes av skratt och jubel. Han fortsatte så och överallt uppskattades hans spel. Full och lycklig kom han vid midnatt till bordellen på Winston Street, slängde upp en bunt sedlar och begärde överdådigt samtliga flickor. Efteråt berättade de hur han förnöjt dem med traditionella sånger och skabrösa historier och hela tiden upprepade de att han varit kvick, lekfull och rolig. Tidigt på morgonen återvände han hem. Varken upprymd eller bitter, men förlikad med sin roll, la han sig i den vanhelgade bädden och likt fadern alltid gjort vid sina hemkomster, kysste han sin fru.

Efter en knapp halvtimme planade stigningen ut och strax därefter nådde vi en asfalterad väg. Det var en smal väg, kantad av meterhöga häckar, men på ett ställe upphörde dessa.

- Rakt söderut kan du skymta havet, sa Graham, och när jag ansträngde mig såg jag långt borta randen av den djupblå oceanen.

Några kilometer senare nådde vi Capel Seion. Vi drack te tillsammans med Sylvia och gick därpå till sängs.

Mitt i natten vaknade jag. Genom fönstret såg jag River Fawr och på slutningen därbortom Gwendraeth. I sommarnattsljuset tindrade dess gatubelysning svagt. Jag låg länge vaken; solen steg över horisonten, landskapet frigjordes långsamt. På avstånd hördes fågelsång. Utan rädsla eller hopp, uppfylld av en mild försonlighet, betraktade jag denna tidiga morgon det heliga Gwendraeth.